

UCHWAŁA Z DNIA 2 GRUDNIA 2004 R.

SNO 52/04

Przewodniczący: sędzia SN Przemysław Kalinowski.

Sędziowie SN: Helena Ciepla (sprawozdawca), Bronisław Czech.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na posiedzeniu z udziałem Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Apelacyjnego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Okręgowego po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2004 r. w związku odwołaniem oskarżycielki prywatnej radcy prawnego od uchwały Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 27 sierpnia 2004 r., sygn. akt (...) w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego

u c h w a l i ł:

- 1) u t r z y m a ć w m o c y zaskarżoną u c h w a ł ę,
- 2) kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Oskarżycielka prywatna radca prawny wystąpiła z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego Sądu Okręgowego do odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa pomówienia z art. 212 k.k.

Zdaniem oskarżycielki prywatnej sędzia Sądu Okręgowego popełniła przestępstwo pomówienia jej w piśmie z dnia 28 listopada 2003 r. adresowanym do Grzegorza N. o takie postępowanie, które mogło ją narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu radcy prawnego. Pismo to stanowiło odpowiedź na skargę Grzegorza N. – mocodawcy radcy prawnego i zawierało między innymi relację z przebiegu postępowania w sprawie o zakazanie

Grzegorzowi N., na podstawie art. 17² § 1 Prawa upadłościowego, prowadzenia działalności gospodarczej, które zostało orzeczone postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 4 kwietnia 2002 r. Według twierdzeń oskarżycielki postanowienie to, potwierdzone za zgodność z oryginałem, było rozpowszechniane przez pełnomocników Wojewody (...) w sprawach gospodarczych prowadzonych przez sąd gospodarczy oraz przez sąd arbitrażowy. W tej sytuacji Grzegorz N. powziął wątpliwość co do jej rzetelności oraz przestrzegania tajemnicy zawodowej i wezwał ją do złożenia wyjaśnień. Ona z kolei wezwała sędziego Sądu Okręgowego do sprostowania treści pisma z dnia 28 listopada 2003 r., czemu ta odmówiła.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 27 sierpnia 2004 r. w sprawie sygn. akt (...) odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Okręgowego do odpowiedzialności karnej. Uznał, że nie zachodzi – wymagane przepisem art. 80 § 2c Prawa o ustroju sądów powszechnych do udzielenia zezwolenia – uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. W ocenie tego Sądu analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie daje podstawy do przyjęcia, że sędzia Sądu Okręgowego popełniła przestępstwo pomówienia oskarżycielki prywatnej. Zawarte w piśmie z dnia 28 listopada 2002 r. oceny dotyczyły jedynie sposobu procedowania sędziów orzekających w sprawie Grzegorza N., moco dawcy radcy prawnego. Nie odnosiły się natomiast do jej zachowania. Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego twierdzenie oskarżycielki, że sędzia Sądu Okręgowego pomówiła ją w wymienionym piśmie o to, że rozpowszechniła treść postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 kwietnia 2002 r. i w ten sposób naraziła ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu radcy prawnego, nie znajduje podstaw w treści tego pisma, lecz jest dowolnym wnioskowaniem oskarżycielki prywatnej.

W zażaleniu na tę uchwałę oskarżycielka zarzuciła:

- naruszenie przepisów art. 80 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zarzut pomówienia jest jedynie dowolnym wnioskowaniem oskarżycielki prywatnej, nieuwzględnienie, iż wniosek ten został wysnuty przez Grzegora N., a dopiero następnie przez oskarżycielkę;
- pominięcie przez Sąd Dyscyplinarny, że „w piśmie sędziego Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazany jest związek przyczynowy posiadania przedmiotowego postanowienia przez wskazane we wniosku Grzegorza N. osoby, z faktem otrzymania przez oskarżycielkę tego postanowienia dnia 5 maja 2002 r., a nie tylko, jak przyjął Sąd Dyscyplinarny, fakt wydania na wniosek oskarżycielki odpisu postanowienia.”

W konkluzji wniosła „o uchylenie zaskarżonej uchwały i podjęcie uchwały o udzieleniu zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego”.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Apelacyjnego- Sądu Dyscyplinarnego nie może być skutecznie zwalczane, albowiem znajduje uzasadnienie w przepisach art. 80 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 212 k.k. Skarżąca bezpodstawnie kwestionuje dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego materiału. Pismo z dnia 28 listopada 2003 r. nie zawiera, jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, treści świadczących o pomówieniu skarżącej o rozpowszechnianie postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 kwietnia 2002 r. orzekającego wobec mocodawcy skarżącej sankcję z art.17² Prawa upadłościowego.

Skarżąca w zażaleniu przeciwstawia ustaleniom Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego własną ocenę treści wymienionego pisma, korzystną dla jej wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności, ale oderwaną od stwierdzonego w nim jedynie faktu wydania skarżącej odpisu postanowienia z dnia 4 kwietnia 2002 r. Akcentowana przez skarżącą

okoliczność, że z pisma z dnia 28 listopada 2002 r. wniosek o pomówieniu, pierwszy wysnuł jej mocodawca, nie ma znaczenia prawnego. Wniosek ten jako błędny, pozostaje bowiem bez wpływu na ocenę, czy zachodzi dostateczne podejrzenie popełnienia przestępstwa.

W konsekwencji prawidłowa ocena przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny zebranego materiału dowodowego nie dawała podstawy do przyjęcia, że sędzia Sądu Okręgowego popełniła przestępstwo pomówienia skarżącej. Nie zostały zatem naruszone przepisy powołane przez skarżącą w zażaleniu, co skutkowało utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy.